

- Защо? — попитахъ глинения сждъ.
 — Зощото ги учеше да се обичатъ.

Човѣкътъ простена и па-
 зачѣтъ натопа въ сжда
 една гжба, забита на тръ-
 стикова пржчка. Азъ се
 вмъкнахъ въ една дупчица
 на гжбата. И когато паза-
 чѣтъ поднесе гжбата до
 устата му, азъ го видѣхъ:
 той бѣше високиятъ мжжъ,
 който поучаваше хората въ
 планината. Очитъ му бѣха
 пълни съ сълзи. Но ясни
 и добри. Никой другъ нѣ-
 маше такива добри очи.

* * *

Отъ тогава измина много, много време. Безброй пжти
 обиколихъ азъ земята отъ снѣжнитѣ полюси до топлитѣ
 страни. Видѣхъ ловци на тюлени да се избиватъ единъ
 други при подѣлба на лова. Видѣхъ какъ черни хора се
 биеха съ бамбукови клони и си чупеха главитѣ съ коко-
 сови орѣхи.

Видѣхъ какъ се промушваха съ копия и сабли
 жителитѣ на странитѣ, дѣто расте лозата и пшеницата.
 Какъ се избиваха съ куршуми и огънь. Какъ палѣха
 градоветѣ си.

О, много страшни нѣща съмъ видѣла азъ. И само
 азъ, мѣничката снѣжинка съ леденото сърдчице и бѣлитѣ
 рогчета зная колко нещастни сж хората. Колко безкрайно
 нещастни сж тѣ: защото се ненавиждатъ.

Да имахъ гърлото на планинска буря, щѣхъ да имъ
 викна, та да потреператъ:

— Послушайте човѣка съ синитѣ очи!

Асѣнь Разцвѣтниковъ.